

Závěrečné poselství biskupů z plenárního zasedání CCEE

3.-6. října 2019, Santiago di Compostela

U hrobu apoštola Jakuba, který je cílem nesčetných poutníků z nejrůznějších koutů našeho kontinentu, obnovujeme také my, biskupové Rady evropských biskupských konferencí své Apoštolské vyznání víry.

Potěšilo nás, když jsme zde v těchto dnech potkali mnoho mladých i méně mladých poutníků, kteří k Bráně slávy do Santiaga doputovali pěšky.

S vědomím vlastních chyb a slabostí, které působí utrpení celé církvi, jsme i my vstoupili do katedrály, abychom zde při obřadném objetí sochy sv. Jakuba složili své trápení a prosby na apoštolova bedra, abychom poprosili o odpuštění našich chyb a vložili sem své úsilí stavět budoucnost v naději a v důvěře.

Sešli jsme se v Santiagu de Compostela, v jednom nejzápadnějších měst Evropy, na místě plném symboliky, kde, jak připomíná papež František „se snoubí centrum a periferie, (...) jehož velká symbolika nám umožňuje objevit velké bohatství evropské kulturní a náboženské tradice.“ Děkujeme papeži Františkovi za jeho dopis a za to, že nám horlivě a neúnavně ukazuje cesty, na které se máme vydat.

Sešli jsme se zde, abychom uvažovali nad tématem Evropa, čas probuzení? Znamení naděje. Blíže jsme se seznámili se situací, kterou naše země prožívají a uvědomili jsme si i existující kontrasty, jakými jsou:

- touha po Bohu a zároveň křehkost křesťanského života;
- touha po životě podle evangelia a zároveň církevní a lidská slabost;
- touha po svatosti a zároveň slabé životní svědectví;
- touha po respektování všeobecných lidských práv a zároveň ztráta respektování lidské důstojnosti;
- touha po souladu ve společnosti a souladu s přírodou, ale také ztráta jakéhokoli smyslu pro objektivitu pravdy;
- touha po trvalém štěstí, ale i ztráta smyslu pro společné nesení údělu, k němuž je lidstvo povoláno;
- touha po vnitřním pokoji a opravdovosti, vyjádřená v hledání duchovna, ale také popírání tohoto hledání v mnoha veřejných projevech.

Zastavili jsme se u základních otázek, vycházejících z hloubi lidského srdce, které – zastíněné materiálními výdobytky – nikdy nevymizí. Vždyť každý člověk má tajné přání, aby se setkal s někým, kdo pomůže probudit jeho svědomí, probudit zásadní životní otázky – co bude po smrti, odkud přichází zlo, zraňující člověka a různé podoby zla, ničící život a vesmír.

Jako ranní hlídka, bdící a připravená zvěstovat nový den, chceme předat strádající Evropě poselství naděje: Probud' se, Evropo! V různých historických etapách, v tradici, v dávných i

nových výzvách, jsou obsažena znamení naděje! Patří k nim světci a mučedníci našich zemí, které jako planoucí pochodně dodávají odvahu přítomnosti a zvěstují budoucnost, září jako hvězdy na nebi.

Rozpomeň se na své kořeny, Evropo! Podívej se na nesčetné příklady této naplněné naděje, počínaje našimi svatými patrony: Benedikt z Nursie, Cyril a Metoděj, Brigita Švédská, Kateřina Sienská, sv. Terezie Benedikta od Kříže; ti všichni jsou symbolem sjednocení Evropy v různosti. Poznej tajemství velkých blízkých evropských postav, jako je matka Giuseppina Vanniniová, Margarita Baysová, kardinál John Henry Newman, kteří budou 13. října prohlášeni církví za svaté. Poznej na své cestě nesčetné příklady svatosti, se kterými se mnohdy setkáváme v každodenním životě.

Raduj se, Evropo, z dobroty svého lidu, z neznámých nenápadných svatých, kteří každodenně v tichosti přispívají ke stavbě spravedlivější občanské společnosti, vnímavější k člověku. Podívej se na množství rodin, které jako jediné mohou dát život budoucnosti. S vděčností poznej jejich víru v Boha a jejich příklad. Nech je, aby utvářeli tento náš milovaný kontinent a jak připomíná papež František, aby přikládali ruku k dílu „pro nový evropský humanismus, který dokáže vést dialog, dokáže integrovat, dokáže dávat život, a současně si váží všeho, co je tradicí tohoto kontinentu nejdražší: ochrany života a lidské důstojnosti, podpory rodiny a úcty k základním lidským právům každého člověka. V tomto úsilí se bude moci Evropa rozvíjet jako rodina národů, jako země míru a naděje.“

Věříme, že pravou odpovědí na všechny otázky po smyslu života je Ježíš Kristus, který je tváří Otce. Hlásáme svou víru v něj, jediného Spasitele člověka a světa. Jen v něm, chlebu pro nás rozlámaném, nacházejí naše otázky odpověď, protože jen on je plným zjevení Božího tajemství a odpovědí lidstva na toto tajemství lásky a milosrdenství. Toho, kdo ho přijme, naučí naslouchat, milovat, být druhým nablízku a v Kristově jménu se dávat do služby člověku, zvláště nejpotřebnějšímu, nabízet i jim dar Krista a nezbytnou pomoc skrze dobročinnou lásku, která „nás pobízí, abychom pochopili, že jsme synové a dcery jediného Otce“ (papež František, poselství k zasedání).

Santiago de Compostela 5. října 2019